

במדינה

פשעים

רצח במקום גט

שעה קלה אחרי שביקשה גט, ירה בה בעלה צרור מטורח קצר והרגה.

גופת אשה כבת 40 היתה מוטלת בתוך שלולית רם גדולה כפתח המיטבה. היא היתה לבושה בחצאית ובחולצה פירחנית. לרגליה היו נעלי עקב. בידה החזיקה תיק. היא היתה מוטלת על ביטנה כשראשה מופנה כלפי הרצפה. על השיש מעליה היה מונח תת'מיקלע עוזי.

כפתח הדירה עמד גבר גבוה ורוזה. הוא היה נינוח והמתין לבואם של השוטרים. כשראה אותם רצים כמעלה המדרגות לכיוון הדירה, הרגיע אותם ואמר: "אל תרצו. אין מה לה למחר. היא כבר מתה." איש זה היה אליצור רבינוביץ, שרצח זמן קצר לפני כן את אשתו שושנה כנת'מיקלע שהיה ברשותו, ומיד אחר כך טילפן למיטורה והזעיקה למקום.

מריבה במכונית. שושנה ואליצור היו נשואים כמה שנים. אלה היו נישואיה השניים של שושנה, מהנישואים הקודמים היתה לה בת, בת 20. כתופה האחרונה, כפי שהתברר מעדויות שאספה המיטרה בין קרוביה ומכיריהם של בני הזוג, היו חיכוכים רבים בין השניים ונישואיהם הגיעו למשבר. על רקע זה פרצו

הזוג רבינוביץ בחתונה מריבות בלתי פוסקות

הנדהם כי היא נחושה בהחלטתה להתגרש ממנו וכי היא מתכוונת ללכת מייד לעוררין לסדר את העניין. **"הם עלה לי לראש".** אליצור המשיך הביתה לבדו. זה היה לפנות ערב. סמוך לשעה 7 וחצי כערב חזרה גם שושנה הביתה. אליצור היה בבית ברח' אלי כהן 15 בחולון. לטענתו שאל אותה אם היא רוצה בכל זאת שלום-בית והיא, לרובו, לעגה לו וענתה לו בליגלוג ובקינטור. אליצור הרגיש שהרג עולה לו לראש, הוא ניגש למוווה והוציא משם תת'מיקלע עוזי וירה צרור יריות באשתו בעודה עומדת כפתח הדירה.

כאשר הודיע רבינוביץ לתחנת המיטרה ביפו על רצח אשתו, הדליקה ההודעה אור ארום אצל השוטרים. לא מכבר הועקה מיטרת תל-אביב לטפל בסיכסוך מישפחתי ברמת-החיל ואז היה צורך להזעיק את היחידה למילחמה בטרור, מכיוון שהבן הרוצח חיכה לשוטרים עם נשק רוח. הלקחים מאותה פרשה נלמדו והמיטרה שיגרה לבית בחולון שני כוחות: כוח אכטחה וכוח פריצה, למיקרה הצורך שרבינוביץ יאיים על השוטרים בכניסתם לדירה. החשש היה שהוא מחזיק בכני ערובה בדירה אך כאשר החלו השוטרים לעלות במדרגות לכיוון הדירה, ראו את רבינוביץ עומד וממתין להם באישיות כפתח הדירה, כשידי ריקות. לשוטרים לא נותר הרבה מה לעשות, אלא לעצור את הבעל שמסר מייד עדות מפורטת על נסיבות הרצח.

צבא

אסיר עם אב

דניאל טימרמן נדון בפעם השנייה, בתוך חצי שנה, למחבוש על סירוב לשרת בלבנון. אביו, יעקב מגיב.

יום לפני יציאתו לח"ל התבשר הסופר-עיתונאי יעקב ("יעקובו") טימרמן, שכנו דניאל נדון ל-35 ימי

מחבוש בפועל על סירובו לצאת לשירות מילואים בלבנון. טימרמן הבן, טוראי בחיל-הנדסה, נדון כבר בתחילת חודש אוקטובר למחבוש של 28 יום בגין סירוב דומה. ביום הראשון השבוע הוא נשלח שוב לכלא.

כאשר נקרא דני, הנשוי ואב לבן בשם נחום, למילואים האחרונים, הוא נשלח לאימונים בדרום ליד באר-שבע. אחרי זמן קצר הוא נדרש לעלות צפונה. כשסירב, שאל אותו קצין השיפוט הבכיר שאליו הוא הובא: "מדוע אינך רוצה ללכת ללבנון?" ענה דני: "זה לא מוסרי." הקצין העיר שטימרמן לא התבקש לבצע פקודות לאימונים. ענה דני: "הצבא הנאצי או הצבא הסובייטי לא נתנו פקודות לאימונים, אך הם התירו לאחרים לבצע פעולות לאימונים נגד האוכלוסיה המקומית."

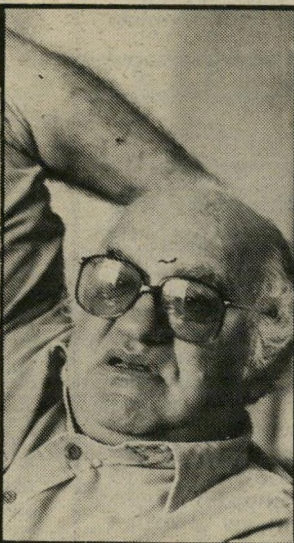
הקצין לא השיב ושלח את טימרמן לכלא לחמישה שבועות.

עוד חלום שנגזז. טימרמן האב היה המום ונסער. "אני עוזב מחר לפטיבל-הסרטים בקאן כדי להשתתף בככורת הסרט שנעשה על פי סיפרי אסיר ללא שם, תא ללא מיספר, המספר על קורותיי ככלא בארגנטינה. כאשר אציג שם, ואחרי-כך כארצות-הברית, את סירטי לא אוכל להתעלם מכך שעתה יושב בני ככלא בישראל. "בשבוע הבא יהיה בני בן 32. הוא יחגוג את יום-הולדתו בכלא הצבאי. כשהוא נולד בארגנטינה, היה זה יום השנה השלישי לעצמאות מדינת ישראל, שחגגנו בארגנטינה. זה היה מאור משמח המיקריות הזאת. עתה זהו עוד חלום שנגזז."

טימרמן, שהוציא לאור לפני כמה חודשים רבימכר על המילחמה בלבנון, המילחמה הארוכה ביותר, לא יכול להתאפק מלהתייחס לנעשה עתה בגבול הצפוני. "המילחמה לא תגמר. המכונה הצבאית היא כלי-כח חזקה והריאקציה האידיאולוגית של מנחם בגין ושל הקבוצות הימניות התומכות בו — התחיה וגוש אמונים — כו חזקה שיש להם רק תשובה אחת: מילחמה מתמדת. עם לבנון, או עם סוריה או נגד האוכלוסיה בגדה המערבית.

"המילחמה יכולה להיות פסיכולוגית או כלכלית או מילחמה ממש. הכל קשור למילחמה המתמדת. לא יודעים כלל נגד מי נלחמים, מלבד העובדה שנלחמים.

"המצב הזה מזכיר לי את הספר 1984 של ג'ורג' אורוול. המימסד זוקק למילחמה מתמדת והוא יוצר אותה. כך כספר וכך גם בישראל."

מוסר טימרמן אסיר עם שם

דני טימרמן הוא החייל ה-367 הנכנס לכלא אחרי שסירב לצאת ללבנון מטעמי מצפון. למרות שהיה ברור מהי עמדתו הוא נדרש לצאת ללבנון וכאשר סירב נשלח לכלא. הצבא לא איפשר לו לשרת במקום אחר בישראל, והקצין אף גזר עליו את העונש המכסימלי, פעם שנייה בחצי-שנה.

השכנות הלשינו

שהמנוחה היתה

נוצריה — וחברה

קדישא החליטה

להעבירה אל

בתי-השימוש

עובדי החברה קדישא בבית העלמין בראשון לציון היו ערוכים לעבודה. אך ב-1 במאי הוטלה עליהם משימה יוצאת-דופן. הם היו צריכים להוציא גופה ממקום אחד ולקבורה בשולי בית-העלמין, ליד השירותים.

הסיבה — הנקברת לא היתה יהודיה.

גם כאשר הודיע כצהרי אותו היום הממונה על הקבורה במקום, הרב יוסף ברויאר, שהוצאת הגופה נדחתה, הוא לא נימק זאת חלילה בשינוי החלטת החברה קדישא. אנתנו עטוקים כרצע בקבורת נפטרים המוכאים לכאן. כשתפנה נטפל בזה."

השכנות הלשינו

הפרשה התחילה לפני כארבעה חודשים. טרזה אנגליביץ, תושבת שיכון רמת-אליהו בראשון לציון נפטרה. היא הובאה לקבורה בבית-העלמין בשיכון גורדון של ראשון-לציון.

כעבור ימים אחדים פנו שתי שכנות לחברה קדישא והלשינו שהנפטרת לא היתה יהודיה.

הקברנים נדהמו. הם פנו מייד למישפחה. האלמן, קשיש בן 75, לא היה מסוגל להתמודד עם הקברנים. את הטיפול בעניין לקחה עליה הבת עדינה, המתגוררת היום בתל-אביב. הקברנים לא הסתפקו בדרישה להוציא מהקבר המקורי את גופת האם ולהעתיקה לקירבת השירותים. הם הודיעו שהם יעשו כך גם לגופת אחותה של עדינה, שנפטרה לפני 14 שנה ונקברה כאותו בית-קברות.

או נפתח מחולה-השדים. סיפרה עדינה:

"הם לא הפסיקו להתקשר איתי. כל הזמן איימו שהם יוציאו את הגופה החוצה. ררשו שאבא מייד להסדיר את העניין. ארבעת החודשים האלה הפכו עבורי לסיט. הם מנעו ממני, כמוכן, להקים מצבה על קבר אמי. הגעתי לשני הרבנים הראשיים של ראשון-לציון. הרב האשכנזי התעלל באבי והוא התעלף בחדרו. הרב הספרדי, עזרן, היה יותר הוגן. הוא לפחות התחייב שיודיעו לי כאשר יוציאו את הגופה מהקבר.

"אני עליתי לארץ מרומניה בגיל 23. שם קרו לי יהודיה ופה אני מרגישה כנוייה."

החוק

אינו מתערב

כאשר נודע לה שהחברה קדישא מתכוונת להוציא את הגופה, פנתה עדינה לח"כים שטיפלו

בפרשה. היתה פניה לשר הדתות, יוסף בורג, וכבר לפני חודשיים הוא הורה שלא להוציא את הגופה.

גופת שושנה רבינוביץ רצתה גט

אליצור הגיע כרכו בטיסה מאילת לנמל-התעופה כ"גוריון. שושנה הגיעה כרגיל לנמל לאסוף אותו. בדרך, כפי שהתברר מהעדויות שאספו השוטרים אחרי הרצח, התפתחה מריבה בין השניים. כשיאה של המריבה עצרה שושנה את המכונית והודיעה לבעלה

לעיתים קרובות מריבות קולניות בין שושנה ואליצור. אליצור מתגורר רוב ימות השבוע באילת ומנהל שם חברה לציור ככר הנמצאת כבעלותו. בדרך-כלל חוזר אליצור לתל-אביב לסופי שבוע. כך קרה גם ביום החמישי שעבר.